

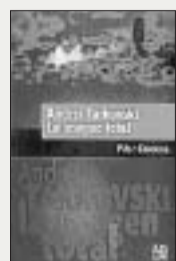
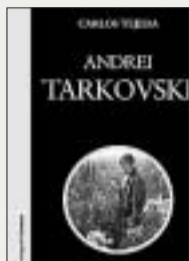

EUDORA WELTY

Las batallas perdidas

IMPEDIMENTA, TRADUCCIÓ DE MIGUEL MARTÍNEZ-LAGE, 2010

► Finalista del Book Award esta novela de dimensiones Faulknerianas, vasta y anchurosa, fue el proyecto más ambicioso de **Eudora Welty**. De acerada vena cómica, narra el encuentro de tres generaciones de excéntricos descendientes de la abuela Granny Vaughn, que se reúnen en su casa de Mississippi para celebrar su 90 cumpleaños en los tiempos más duros de la Depresión. El invitado de honor será el nieto preferido quien, por no perderse la celebración, se ha escapado de la cárcel. Secretos familiares se mezclan con historias de derrotas que pasan de padres a hijos. Un tapiz riquísimo de un Sur que ya no existe más que en los libros.

CARLOS TEJEDA/PILAR CARRERA

Andrei Tarkovski / A. T.: La imagen total

CÁTEDRA/FCE, 2010

► Dos libros indagan en el pensamiento y la obra del gran director ruso, autor de una breve y enigmática filmografía. El de **Carlos Tejeda** es un estudio, a modo de crónica de viaje, de una espiral concebida desde la sugerencia, desde la insinuación, incluso desde el juego, sin pretender establecer verdades categóricas. El de **Pilar Carrera**, literatura, aborda el destino como algo que se impone a sus personajes sometiéndose a sus rigores.

FERNANDO LEÓN DE ARANO A

Contra la hipermetropía

EDITORIAL DEBATE, 2010

► Ha protagonizado una de las trayectorias más exitosas del reciente cine español, este viernes, con el estreno de *Amador*. El trazo humano que caracteriza sus películas, historias de familia, de barrio, de parados, de prostitutas, han conectado con un público que se identifica con el cine que huye de los grandes escenarios y se declara en contra de la hipermetropía. En este libro se recogen textos vinculados con sus películas, escritos de diversa índole, de su visión del oficio, de sus películas favoritas, de temas que le han interesado, y una selección de relatos breves. Todos reflejan su peculiar mirada.

ALBERTO OLMOS

Vida y opiniones de Juan Mal-herido

MELUSINA (SIC), 2010

► Juan Mal-herido (Madrid, ¿?). Surgido de la nada en 2005, su blog Lector Mal-herido se ha convertido en uno de los más visitados por los amantes de la literatura, el humor transgresor y la independencia crítica dentro de la blogosfera española. Dedicado a la crítica literaria corrosiva, y a la experimentación con el heterónimo virtual, su carácter egomaniaco, erotómano y anarquista suscita dudas sobre su identidad real, que puede corresponder tanto a la de un adolescente inadaptado como a la de un viejo cascarrabias. Es la próxima novela de **Alberto Olmos** (Segovia, 1975) que llega a las librerías el 18 de octubre.

La generació Ikea, a la web

Sense abandonar la descripció del papalloneig sentimental dels seus personatges, Lluïcia Ramis ara fica l'èmfasi en la influència d'Internet

Narrativa

POR XIMO ESPINÓS

■ Amb tan sols dues novel·les **Lluïcia Ramis** ha tingut prou per a erigir-se com una de les més prometedores figures de la nova fornada de narradors catalans. Amb la primera *Coses que et passen a Barcelona quan tens 30 anys*, saludada encomiàsticament per veus tan reputades com **Sam Abrams** o **Julià Guillamon**, encetava el retrat generacional dels que com ella rondan la trentena i es busquen la vida a la ciutat de Barcelona. La imatge general que transmetien els seus personatges —un psicòleg que quan troba una feina fixa pega a fugir, una jove que en el comiat de soltera decideix deixar-ho córrer, un altra que deixa passar també l'anhelat príncep blau— era la de la por al compromís dels que per edat han de

començar a assumir les responsabilitats de la maduresa. Aquesta resistència a abandonar el caràcter provisional de les relacions interpersonals i laborals va dur l'autora a batejar la seua com a generació *Ikea*.

La fórmula és, sens dubte, afortunada, i ha trobat una perllongació eficaç del seu principi bàsic en la seua segona obra. Amb *Egosurfing*, mereixedora del darrer Josep Pla, traduïda al castellà i amb un important èxit de vendes i crítica, la narradora mallorquina continua el retrat generacional, tot eixamplant-ne l'horitzó. Sense abandonar la descripció del papalloneig sentimental dels seus personatges, ara l'èmfasi recau sobre la influència banalitzadora d'Internet en la vida de la gent. El títol, en aquest sentit, resulta molt definitori i al·ludeix a la pràctica de navegar per la xarxa a la recerca d'informació sobre un mateix: si no ets a Internet, no existeixes, en seria l'inevitable col·lari.

«Hem passat d'una societat individualista a una societat vanitosa i egolatra», afirma el personatge protagonista de manera concloent. El fenomen de Facebook juga un important paper en la trama del llibre. Malgrat anomenar-se xarxa social, per a un altre dels

protagonistes de la novel·la, periodista com l'autora, no és més que la coartada perfecta per a l'exhibició narcisista del propis sentiments: hi penges alguna cosa sobre tu per tal de resseguir-hi les reaccions de la gent. Important resulta també l'espai dedicat a explorar els perills intimidatoris de la xarxa, l'amenaça a la privacitat que el nou germà cibernètic du aparellada. Al marge d'aquesta ambientació ciberespacial, l'argument se situa dins dels paràmetres d'una novel·la d'aprenentatge. La jove protagonista evoca, amb clars tints autobiogràfics, els seus anys d'estudiant a Barcelona, el descobriment del sexe i la manera tan cruel amb què la mort va trencar abruptament la festa contínua que era la seua vida.

Les recurrents al·lusions a la infantesa mallorquina completen aquestes evocacions. Hem parlat de descobriment del sexe, que no de l'amor, que hi és implacablement desmitificat. El desig de soledat de la protagonista és tan gran que de vegades voldria desaparèixer. Tanmateix, com aconseguir-ho sota l'imperi de Google? Són aquestes paradoxes les que fan que els personatges d'*Egosurfing* ens resulten tan pròxims, tan vius, tan actuals.

LLUÏCIA RAMIS
Egosurfing

► Premi Josep Pla 2010.
DESTINO, 2010

La fragilitat de la joia

A mida que s'ha consagrat dins aqueixa «sàvia maduresa», Antoni Prats ha tret el millor del seu tarannà filosòfic i epigramàtic

Poesia

PER LLUÍS ALPERA

■ Si hi ha un poeta que encerte habitualment el títol dels seus poemaris, aqueix és, indubtablement, **Antoni Prats** (Sueca, 1946), resident a La Marina Alta des de 1975, on exerceix la docència en un institut de batxillerat i dirigeix, amb una singular mestria, la revista de literatura *L'Aiguadolç*, la qual ha assolit un fort prestigi dins els cenacles literaris dels Països Catalans.

La joia, darrer poemari de Prats és com molt bé ens certifica **J. A. Fluixà** dins el pròleg «la plàcida joia de la maduresa» del nostre poeta resident a Dénia. D'entrada,

hem d'afirmar que, en efecte, és un poema redó, escrit des d'una òptica vital i plena amb una pràctica de les tècniques expressives realment admirables.

La conjunció de l'estalvi conceptual i lèxic en benefici d'un abast més polisèmic i subjugador alhora posa en evidència l'alt grau de maduresa lírica i de control expressiu que Antoni Prats demostra al llarg de *La joia*. A més, creiem que aquest darrer poemari seu connecta de ple amb el seu anterior, *L'Esfinx* (Bromera, 2008). Tant en l'un com en l'altre, el poeta de Dénia demostra un altíssim exercici conceptual i formal, aprofundint en el coneixement d'ell mateix per tal de poder, així, transmetre una gran part de la seua pròpia vida, sovint intensa i emocionant. En *L'Esfinx*, sobresortint el to dramàtic per la mort del fill, mentre que en *La joia* amb el to més exultant, apostant per la vida malgrat totes les desgràcies individuals i socials.

Fins arribar a aquest punt de maduresa, Prats ha recorregut un llarg camí: *Epigrammata* i *Cadells de la desfeta* (1981), *Dic el teu*

ANTONI PRATS

La joia

► Premi Ibn Jafadja Ciutat d'Alzira
BROMERA POESIA, ALZIRA, 2010.

nom (1994), *El barranc i els còdols* (1995), *Vora el silenci* (1999), *Solatges* (Antologia 1981-2000), *Llibre de Benimaquia* (2006), *Baules* (2006), *L'Esfinx* (2008) i *La joia* (2010). Com hi veiem, un considerable aprenentatge líric, farric de premis i de bones crítiques.

Tanmateix, el tarannà crític del mateix poeta l'obliga a sentir-se força exigent en l'exercici de la creació poètica.

D'altra banda, des que el 1981 vaig parlar dels seu primer poemari *Epigrammata*, ja subratllava, entre altres coses, la voluntat del poeta de reflectir en petites composicions en

vers com una mena de dietari més o menys líric, més o menys epigramàtic, els seus desfici i estampes quotidianes i familiars que, amb el temps i amb els lògics desencisos, ha anat ampliant a altres sectors de la vida comarcal, al pas del temps, a la fortuna...

A mida que s'ha consagrat dins aqueixa «sàvia maduresa», Antoni Prats ha tret el millor del seu tarannà filosòfic i epigramàtic. Com ens hi fa veure Fluixà, el poeta—i filòsof—de Dénia ens pregunta sovint el pas del temps, l'enyorança de la infantesa i la fragilitat de la vellesa —representada simbòlicament en una fulla seca—, les ferides que no cicatritzen mai, el dol perpetu davant la mort... tot enramat d'una immillorable dicció poètica.

